

[Ministeren for offentlige arbejder]

Vi ved fra historien – og mange af os ved det fra egen historie og egne personlige, familiemæssige, virksomhedsmæssige erfaringer – at det er meget svært, når man er kommet ned i skidtet så at sige, når man er blevet trykket til marken, da at rejse sig igen og opnå en høj standard på ny på relativt kort tid. Det gælder en person, og det gælder en nation, det gælder også en etat, en gruppe, at det er en svær opgave. Jeg synes, jeg vil benytte denne lejlighed, hvor måske for mit eget vedkommende et punktum sættes, til at sende denne hilsen til de mange medarbejdere i P&T om, at vi anerkender, at det er lykkedes for dem.

Det er naturligvis ikke den nuværende regerings, endda ministeren for offentlige arbejders fortjeneste, at det er gået sådan, og derfor adresseres anerkendelsen til dem, den vedrører, og dem, der fortjener den. Men jeg skal ikke undlade som fodnote at bemærke, at hvis det var gået anderledes, hvis det var gået sådan, at uhyrlighederne havde fortsat og standarden stadig havde været for lav, endda meget for lav, ja, så havde adressen naturligt og helt følgerigtigt alligevel været hos ministeren for offentlige arbejder og dermed hos regeringen.

Om den nuværende standard har jeg til ladt mig til medlemmerne at uddele et notat på en 5–6 sider. Jeg synes ikke, at det egnede sig til oplæsning; det ligger i medlemmernes bakker. Det omhandler dels postvæsenets kvalitet, herunder naturligvis ikke mindst regulariteten, det omhandler en sammenligning af den danske porto set i forhold til en række andre europæiske landes, og det omhandler produktivitetsstigningen i de senere år og det tilsvarende fald i forbruget af overarbejdstimer og overarbejdspenge.

Jeg tror, at medlemmerne vil finde, at dette er en beretning helt ajourført, up to date, som postetaten kan være tjent med, og som borgerne, kunderne, kan være tjent med. Der er en oplysning i notatet om, at Danmark ved en test foretaget af et uafhængigt tysk institut i begyndelsen af 1985 – og den blev foretaget uden vort vidende – i en sammenligning mellem 8 lande kom ind som en endog ualmindelig flot nr. 1, og jeg tør udtale, at det danske postvæsen har en standard, hvor præcision og regularitet er fuldt på højde med den, der i sin tid gjorde det danske postvæsen verdensberømt, og der er i hvert

fald ikke over tre lande, der præsterer en tilsvarende standard.

Hvorfor ser man så alligevel jævnlig læserbreve, som påstår det modsatte? Hvorfor får jeg så i min post jævnlig kritik af denne kvalitet, som jeg her tillader mig at betegne som værende af højeste karat? Det er ikke svært at forklare. Hvis vi holder os til almindelig brevpost – og det er jo kun en del af postvæsenets opgaver – så er der som gennemsnit i 10 måneder af året 3,5 millioner breve om dagen at fordele i dette land, og i december og januar måned er vi i nærheden af 5 millioner daglig. Og det vil sige – når vi nu ser bort fra jule- og nytårsperioden – at der er 1 pct. fejl, altså typisk forsinkelser, hvoraf langt de fleste igen kun er på et døgn, at 1 pct. af den samlede mængde ikke afleveres inden for døgnet efter, at den pågældende forsendelse er betroet postvæsenet, som målsætningen er. 1 pct. kan give anledning til 35.000 læserbreve eller andre indsigelser og klager. Så der skal kun tusindele af promiller til, for at der et par gange om ugen kan være nogle læserbreve i aviserne.

Jeg vil benytte lejligheden til at sige, at alle disse klager gør skam indtryk. Det er ikke regeringens målsætning at sige, at det er godt nok. Det er ikke godt nok, før det er perfekt. Det perfekte er noget, vi skal efterstræbe, og det er noget, postvæsenets ledelse, organisationerne, medarbejdernes organisationer og medarbejderne selv efterstræber. Vi kan dog imidlertid ikke gøre os håb om at komme op på en regularitet på 100 pct., men så længe den ligger bare nogle få procent under 100, er enhver klage, enhver reklamation velkommen. Jeg kan oplyse, at den bliver behandlet helt seriøst; fejkilderne bliver sporet for at undgå gentagelser. Så sker der nye typer fejl, desværre, den næste dag eller i næste uge, men vi er utrættelige i at søge at spore fejlene, og der er altså ikke tale om, at man lægger sig til hvile på nogle laurbær, eller at man synes, det er godt nok. Hvem er god nok? Hvornår er nogen god nok? Vi skal hele tiden stræbe efter at blive gode nok.

Til det omtalte notats bemærkninger om portoen skal jeg føje den oplysning, at det er regeringens hensigt, at brevportoen i 1986 ikke skal stige, og det vil jo altså sige, at den i resten af dette år og i løbet af 1986 vil få yderligere en god international placering såvel som en faldende realpris. Det er regerin-